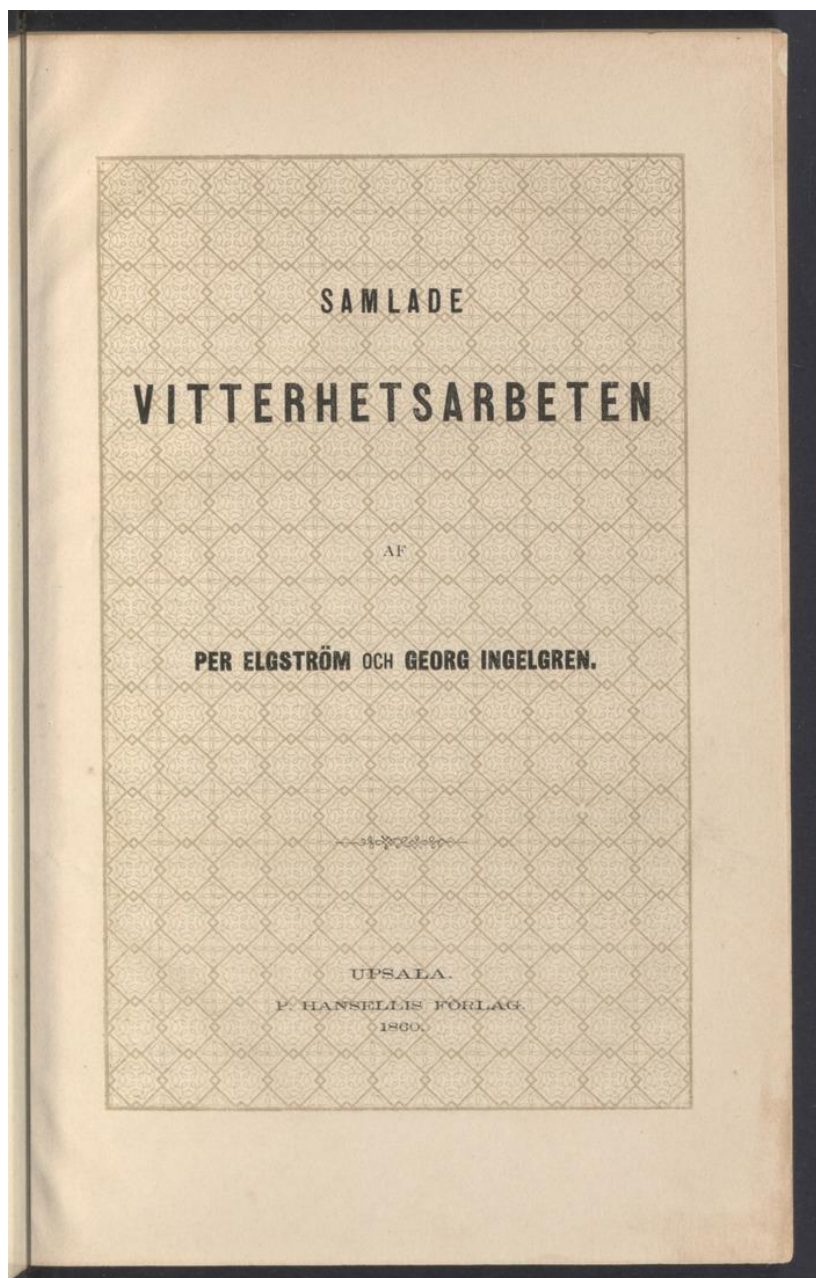

Per Elgström och gudsnamnet

Per Elgström (1781-1810) var skald och författare. Han använde gudsnamnet Jehova flera gånger. I "Samlade vittnerhetsarbeten", utgiven 1860, finns flera exempel. På sidan 154 skrev författaren: ... **den frälsare, som lärt oss att Jehova är vår far** ...

På sidan 69 och 125 finns gudsnamnet Jehova

Hon sin förra lefnad glömde,
Der en högre verld hon famnat
Och hvar evig urbild speglat
Och, likt dagen ren, som väller
Kringom fadrens tron i vågor,
Dyrkat honom med sin oskuld.
Undervisad då af *ordet*,
Såg hon tecknas der med eldskrift
Än ej skedda värf, som tänktes —
Såg det allt, som är, som röres,
Likt en slätt med vilda växter —
Såg i knoppning det som blifver,
Hörde nya systrakörer,
Deras glada pris, som pröfvats
Och af skaparn hemförlofvats.
Der i ljusa gudaborgen
Stod, i helig stumhet sluten
Och med Kaos än förbrödrad,
Zebaoth och mätte kretsen
Af sin storhet och af sferer,
Sedda i hans sjelfbeskådning,
I hvars djup, likt strödda punkter,
Alla väsens bilder lyste.
Nu, betvingad af sin allmakt,
Gaf han lif åt konstens dikter;
Och i eteroceanen
Varelsernas första toner
Stämdes upp till lof af allfar;
Och i bröllopsdans systemer
Kring **Jehova** — som sin fullhet
Ville yttra och förenas
Med det skapta, der han skönjes —
Hvälfde sig i silfverstrimmor,
Hvilka jemnades till målning
Af hans tankar, som sig offra
Åt en ändlighet, hvars gränser

Der de segrat och dött och räddat åt götiska namnet
Häfdernas fria beröm — neder från himmelens hvalf
Föll ett doftande regn, som mängdes med göternas tårar
Och med den vänliga sjö, der från hvars gungande slätt
Karl, lik en vred **Jehova**, som leker med åskan, för-
skräckte
Nevas stränder och först Svitiods frälsare blef.

På sidan 128 och 154 finns gudsnamnet Jehova

Nu vid förgångelsens rand med glada fördröjande fester
Du välkomnas af oss, och du förnöjes af dem.
Likt en glödande flod lusteldarnes flammor på afstånd
Möta ditt segerintåg, och, lik en blid Jehova,
Som i omhvärfvande sken går fram på den blomsterbe-

strödda,
Stjerniga sferernas ban', kom du i mildt majestät;
Och likt dunklade bloss, som skymta på himlarnes slätter,
Men, när den evige syns, ljusna och ordna sig tätt
Kring hans lågande vagn — nu skynda från ensliga kojor
Tända hjertan, som nyss tynat af sorgerna bort,
Och till väsenas far i ett enda stigande pulsslag
Sända en innerlig tack att du beskärdes åt oss.
Vid vårt jubel du bad att få för den blödande Svea
Offra din lefnad och så bli vår erkänksamhet värd —
Bad att i gerningar, som, när du glömts, ur en grånande
fortids

Skymning värmdes ännu, få likt en evig natur
Lefva och känna dig sjelf i de höga dristiga tankar,
Som du väckt och till arf lemnat åt göternas barn —
Kroppsliga se dem också i rika, yppiga följder
Andas och först från den jord, hvilken föryngras en
gång,
Hvilken förstöres och blir ett åter knoppande Eden,
Se försvunnen din själ, se dig i himlarna blott.

Filosofien är den obetingade sanningens kunskapslära. Den är i sitt upphof ett med poesien; ty allfader, sjelf-medvetandets grund, är för oss blott i den mån han framgår för tänkandet, och således är konsten — hans ideala åskådligblifvande — ett nödvändigt faktum i människotankens sjelfutvecklingar. Men religionen är mer än ett formellt vetande om Gud, eller ett fantasispel som härmar hans prakt: hon är hans uppenbarelse i hjertat. Hans väsende, som skönjes i snillets flygt och i det helas sammanhang, framträder klarast i sedlighetens idealer. Viljans helighet är den dyrkan, som är honom värdigast: människan skall allt mer och mer med honom försonas, skall af val och böjelse återvända till barndomens enfald, och på den förtrampade egoismens — det ondas — spillror skall dygden fira sin uppståndelse. Kristendomen, som fullständigast uppfattat religionens idé, är därför den högsta af religioner; och genom sina lärjungars fortfarande sjelfuppoftningar förgudas ännu den frälsare, som lärt oss att Jehova är vår far, att människorna äro himlens fosterbarn, att det ges en odödlighet och att minnet af våra gerningar der skall blifva vårt straff eller vår belöning.